

מחודדים

ת"ר ושנתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין 5).

**אחינו כל בית ישראל התתונים בצורה ובשביח העומדים
בין בים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם וישועם
ויוציאם מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעפוד
לגאולה השתא בעגלה ובזמן קריב ונאמר אמן:**

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
333

גליון זה הוקדש ע"י
משפחת רוזנבוים לונדון
לברכה והצלחה בכל העינינים

מ'שנכנס אדר מרבין בשמחה'

'באחד באדר משמיעים על השקלים... ומתקנים בהם צרכי הרבים'

לומד יקר !!! כימים אלו אשר אין הקומין משכיע את הארי קח חלק ושותפות נעמי בזיכוי הרבים להרכות תורה כישראל למען אשר כל לומד דף היומי יוכל לקיים מצות 'ושנתם' וכלשון המלצת והסכמת הרבנים 'למרכז העולמי להפצת סיכומי דף היומי - מחודדים' שאין מקיימים מצות לימוד התורה עד שיהיו מחודדים כפיך שאם ישאלך אדם אל תנמנם אלא אמור לו מיד וגדולה זכות הצדקה שמקרכת את הנאולה השלימה

צבע בשירי צבע והזיק בכוונה ידו על התחונה, ולכן אם השבח יתר על היציאה של הצבע נותן לצבעי את היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו שבח. **לצבוע** לו אדום וצבעו שחור או שחור וצבעו אדום נותן הצבעי דמי צמר שקנה בשינוי, **לרבי יהודה** קונסים אותו שלא קנה ואינו מקבל שכר וידו על התחונה אם השבח יתירה על היציאה נותן לו היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו את השבח.

**בבא קמא דף ק"א . יום א' פרשת תרומה
ב' אדר א' תשפ"ד**

**אומן שעשה שינוי/גזל סממנים או צבע/חזותא
מילתא/צביעה בקליפי ערלה ושביעית/
רביעית דם שנבלעה בקרקע ובכסות**

דף ק"א - ע"א

הנותן עצים לחרש לעשות מהם כסא ועשה מהם ספסל או ספסל ועשה מהם כסא, **לרבי מאיר** נותן לו דמי עצים שקנה בשינוי, **לרבי יהודה** קונסים אותו ולא קנאו ואינו מקבל שכר וידו על התחונה אם השבח יתירה על היציאה נותן לו את היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו השבח, ומודה רבי מאיר לרבי יהודה אם נתן עצים לעשות מהם כסא נאה ועשה כסא כעור או ספסל נאה ועשה ספסל כעור כיון שלא קנה בשינוי.

גזל סממנים ועשה מהם צבע קנה בשינוי ומחזיר דמי הסממנים, **גזל צבע** וצבע בהם צמר חייב דמי צבע.

איבעיא, אם יש שבח סממנים על הצמר ומראה צבע הצמר דבר שיש בו ממש הוא או אין שבח סמנין על הצמר וחזותא לאו מילתא היא, ונפק"מ כגון שגזל צמר וסממנים מאחד וצבע הצמר בסממנים והחזיר לו צמר אם שבח סממנים נמצא על הצמר נמצא שמחזיר לו גם הצבע ואם אין שבח סממנים על הצמר אם נתייקר הצמר בשבח הצבע והשבח שוה כשיעור הצבע פטור, אבל אם הוזל צמר

**בבא קמא דף ק' . יום שב"ק פרשת משפטים
ר"ח אדר א' תשפ"ד**

**דיני גרמי/גדר שבין גינות לענין כלאיים/
הנותן צמר לצבעי והקדיחו יורה או שינה**

דף ק' - ע"א

'והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו', והודעת להם זו תלמוד תורה, את הדרך זו גמילות חסדים, ילכו זו ביקור חולים שבן גילו נוטל אחד מששים מהחולי, בה זו קבורה אפילו זקן ואינו לפי כבודו, את המעשה זה הדין, אשר יעשו זה לפנים משורת הדין.

שולחני שאמר על מטבע רע שהוא טוב לסובר שחייב בגרמי חייב (היינו כשאינו מומחה, להר"ף דווקא אם אמר חזי דעלך קא סמכיא, ד"ה אחוי דינר).

הדן דין וזיכה החייב או שחייב זכאי, **טימא טהור** או שטיהר טמא לרבי מאיר חייב מדין גרמי, ואם הדין קיים הפסק בידיו מה שעשה עשה ולכו"ע ישלם מביתו (כשהדין קיים בפסק הדין גם לחכמים חייב ע"י דיבור כמעשה אך אם יכול לחזור בו לחלקו ר"מ וחכמים, ד"ה טיהר את הטמא).

גדר שבין שתי גינות זה סומך זרעים לגדר מכאן וזה סומך גפנים לגדר מכאן, ואם נפרצה מחיצת הכרם אומר בעל הזרעים לבעל הגפנים גדר גדר (לר"י צריך להתרות בו פעמים וספק אם גם כל פעם שנפרצה לר"ת אם יש תוספת מאתיים בין פירצה ראשונה לשניה אין מצטרפים שקמא קמא בטל ע"י הפסק, ד"ה אומר לו גדר), שלא תיאסר התבואה, נתייאש לגדור ובתוך כך הוציא הזרע אחד מן המאתיים הרי זה קידש (היה מתעסק כל שעה לגדור אפילו הוסיף מאתיים מותר שנאמר 'לא תורע' שניחא ליה, ד"ה נתייאש הימנה), ולרבי מאיר בעל הגפנים חייב משום דין גרמי (ונחשב היזק ניכר שניכר הכלאים, טימא טהרות אינו ניכר אם הוכשרו, ד"ה חייב באחריותו).

דף ק' - ע"ב

משנה . הנותן צמר לצבעי והקדיחו יורה נותן לו דמי צמר,

ביעורם והם גחלים, ודווקא עלי קנים וגפנים שיש שאוכלים אותם ויש שמסיקים אותם הולכים לאחר מחשבת הלקיטה, אבל מינים העומדים לצבע מסתמא הם לצבע עומדים ויש עליהם קדושת שביעית.

עלי קנים וגפנים שליקטם לעצי הסקה שאין בהם קדושת שביעית אפילו אם ישתמש בהם באופן שהנאה וביעור שווה כמו נר כיון שסתם עצים להסקה עומדים ולא להאיר, ולרבי יוסי אין אומרים סתם עצים להסקה עומדים וחל קדושת שביעית בעצים שליקטם להדלקת אור.

להשרות פשתן ולכבס בגדים בפירות שביעית, לחכמים אסור שנאמר 'לאכלה' כמו אכילה שהנאתו וביעורו שווה יצא משרה וכביסה שאין הנאתו אלא עד ג' או ד' ימים, ולא מהני המחשבה שליקטם לצורך משרה וכביסה להוציא איסורם כיון שסתם פירות שביעית לאכילה עומדים, לרבי יוסי כיון שנאמר 'לכם' לכל צרכים מהני המחשבה שליקט להשרות ולכבס כיון והנאתו הוא לאחר ביעור ואין עליהם קדושת שביעית וכדין עלי קנים וגפנים שליקט להסקה, ולא אומרים סתם פירות הם לאכילה.

והייתה שבת הארץ לכם לאכלה ולא לרטייה ולא לזלף בו יין בבית, ולא לעשות ממנה אפיקטוזין להקיא, לרבי יוסי דווקא אלו שאינם שוים בכל אדם אבל מותר להשרות ולכבס בהם, לחכמים אסור גם למשרה וכיבוס כיון שסתם פירות לאכילה הם עומדים, ומשרה וכביסה אין הנאתם וביעורם שווה. **לרבי יהושע בן קרח** אין גובים מלוה בשטר מעכו"ם לפני אידיהם ששמחה הוא להם והולכים ומודים לעבודה זרה, אבל מלוה על פה גובים שמציל ממונו מידם, לחכמים אסור מהם הכל, ואע"פ שיחיד ורבים הלכה כרבים הלכה כרבי יהושע בן קרח.

נתן צמר לצבע ושינה וצבע שחור במקום אדום או אדום במקום שחור הלכה כרבי יהודה שקונסים אותו כיון ששינה, ואינו קונה הצמר בשינוי אלא מחזיר הצמר וידו על התחתונה אם השבח יתר על היציאה נותן לו בעל הצמר היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו השבח, לרבי יוסף משום שהוא מחלוקת בבא קמא ואחר כך סתם התנא כרבי יהודה במסכת בבא מציעא ומסכת אחד הוא, או משום שהתנא סתם כן במסכת בבא מציעא עם הלכות פסוקות, לרבי הונא הלכה כרבי יהודה אבל לא משום שהוא מחלוקת ואח"כ סתם ששתי מסכתות הם ואין סדר למשנה.

דף ק"ב - ע"ב
הנותן מעות לשליחו לקנות חטיים וקנה שעורים, שעורים וקנה חטיים ופחתו הפחת שלו וצריך לשלם למשלח, ששלחו רק לתיקון ולא לקלקל, אם הותיר לרבי יוחנן לרבי מאיר ששינוי קונה הותיר לשליח, ולרבי יהודה שקנסו, שינוי אינו קונה, והותיר לאמצע, לרבי אלעזר גם לרבי מאיר אם קנה לאכילה הוא שינוי וקונה, אם קנה לסחורה אינו שינוי שנח למשלח להרוויח והותיר לאמצע.

בעל הבית שנתן מעות לשליחו לקנות בשבילו, לשיטת בני מערבא אם עשה שליחותו קנה בעל המעות ששלחו הוא וידו כבעל המעות (אע"פ שלא הודיע לבעל הקרקע שהוא שלוחו של בעל המעות) ואם שינה משליחותו לא קנה בעל המעות, לרבי אבהו [אליבא דרבי יוחנן בדעת רבי יהודה] בין אם עשה שליחותו בין שינה משליחותו קנה בעל המעות (דווקא אם הודיע למו"כ שהוא שלוחו של בעל המעות שהתכוון המוכר להקנות לבעל מעות).

המקדיש נכסיו או המעריך עצמו אין הגזבר יכול למשכנו בכסות אשתו ובניו ולא בבגדים שצבע בשבילם ולא בסנדלים חדשים שלקח בשבילם, לרבי אבהו משום שעושה

צבוע ואין מגיע השבח לדמי הצבע חייב לשלם לו דמי הצבע, או שגזל קוף וצבע, וצבע את הקוף שאם חזותא מילתא היא נמצא שהחזיר גם הסממנים (לתוספות חייב בהפסיד בדיים וניכר אלא שצבע כמו קוף שמכוער, ד"ה דצבע בהו קופא) ואם לאו מילתא היא חייב לשלם הסממנים שלא הושבח הקוף במה שבצעו, או שהצמר שייך לאחד וסממנים לשני ובא קוף וצבע הצמר עם אותו צבע אם יש שבח סממנים על גבי צמר יכול בעל הסממנים לומר תן לי הסממנים ואם אין שבח אין לו אצלו כלום (ואינו משלם משום נהנה כיון שאינו בא על ידי מעשיו או במעשה בהמתו ולא נהנה גופו או שאינו חשוב הנאה אלא נוי בעלמא, ד"ה או דלמא).

בגד שצבעו בקליפי ערלה ישרף, גם למ"ד חזותא לאו מילתא היא שהתורה אסרה בערלה גם הנאה הנראה לעיניים שנאמר 'וערלתם ערלתו את פרו' שלא יהנה ממנו ולא יצבע בו ולא ידליק בו את הנר (שהשמן בעין בשעה שדולק אבל עצים נעשים גחלת והשי' להבת אין באה אלא מן הגחלת, ד"ה ולא יצבע בו).

בגד שצבעו בקליפי פירות שביעית לסחורה ישרף גם למ"ד חזותא לאו מילתא היא שנאמר 'קודש תהיה לכם' בהיותה תהא.

דף ק"א - ע"ב

רביעית דם שנבלעה בקרקע הבית, הכלים שהיו בבית קודם שנבלע טמאים שרביעית דם מטמאה באהל, והכלים שהוכנסו לבית לאחר שנבלעה טהורים כיון שנבלעה בקרקע כמי שאינה וקרקע אינה מטמאה.

רביעית דם שנבלעה בכסות והכניסו לבית אם נבלעה בו יותר מרביעית דם שאם מתכבסת תצא רביעית דם טמא ומטמאה הכלים שבבית, ואם אינו יוצא רביעית דם הכסות טמאה כיון שנטמאה ברביעית דם, אבל אין הכלים שבבית טמא שהדם נחסר כשנבלעה ואי אפשר לסחוט, ואם חזותא מילתא היא כיון שרואים רביעית דם הכלים שבבית טמאים, ואם יצא מן הרוג רביעית דם ספק כולה בחייו ספק כולה במותו שאינו אלא מדרבנן הכלים טהורים.

בבא קמא דף ק"ב . יום ב' פרשת משפטים ג' אדר א' תשפ"ד

יום זה הוקדש לזכות האשה מרת רחל בת לאה תליט"א לברכה והצלחה בכל העינינים על כל צעד ושעל ושימלא השם משאלות ליבה לטובה וישועה ורחמים

מיני זרעים ועלי גפנים שכינסם לאוצר לעניין שביעית/שריית פשתן וכיבוס בפירות שביעית/גביית מלוה מגוי לפני אידיהם/הלכה כרבי יהודה בצבעי ששינה/ הנותן מעות לשליחו ושינה/המקדיש נכסיו ומעריך עצמו

דף ק"ב - ע"א

[התחלת הסוגיא בדף ק"א:]

מיני זרעים שעושים מהם צבע יש להם קדושת שביעית, שנאמר 'והיתה שבת הארץ לכם לאכלה' כל שבשעת הנאתו כלה מן העולם הרי הוא בכלל לאכלה, וכן מיני צבעים שבשעת רתיחת היורה כלה השורש וקולט הצבע, ולכן מותר לצבוע בהם לעצמו אבל לא לאחרים בשכר שנאמר 'לאכלה' ולא לסחורה, ויש להם ולדמיהם קדושת שביעית וכשמגיע זמן הביעור חייב לבערם.

עלי קנים וגפנים שכינסם לאוצר אם ליקטם למאכל בהמה יש בהם קדושת שביעית, אם ליקטם לעצי הסקה אין בהם משום קדושת שביעית ויהנה מהם אף לאחר זמן הביעור, שאינו בכלל אכילה ואין הנאתו וביעורו כאחת שיעקר הנאה הוא לאחר

שליחות לאשתו וכיד אשתו הוא, ולרבי אבא כל המקדיש נכסיו כמי שהקנה לאשתו ובניו כסותם לפני ההקדש.

המקדיש נכסיו שמים את התפילין, וילוה ויתן מעותיו להקדש לרבי זירא אף על פי שאין דעתו להקדיש ואינו דומה לכסות אשתו או נתן לצבע לצבוע בשבילם שקנו בשליחות אשתו [וכשיתת רבי אבהו], **לאבוי** דעתו להקדיש גם תפילין שסובר שעושה בזה מצוה אבל אין דעתו על כסות אשתו ובניו משום איבה.

בבא קמא דף ק"ג . יום ג' פרשת תרומה
ד' אדר א' תשפ"ד

כתב המוכר בשטר מכירה שמכר לריש גלותא/אם שילם לוקח מעות ונתייקר ומכר המוכר לאחר/יוליכנו עד מדי/הכופר בפיקדון/לקח או גזל מאחד מחמשה

דף ק"ג - ע"א

הלוקח שידה ואמר למוכר שלוקחה לצורך הריש גלותא וכתב המוכר השטר בשם הריש גלותא, לבני מערבא הריש גלותא קנה השדה, ואם אמר לבעל השדה ולעדים שכוונתו לקנות לעצמו ואין כוונתו שיכתבו בשם ריש גלותא אלא להטיל אימה שלא יצאו עליה עוררים קנה הלוקח.

גם אם הלוקח הודיע שקונה לעצמו אין כופים המוכר לחזור ולכתוב ללוקח שטר אחר על שמו, ואין הלוקח יכול לטעון אתה ידעת שאני קונה השדה לעצמי ואין אדם מוציא מעותיו בחנם ולא לקחתי השדה אלא על דעת כן, מפני שהיה לו להתנות כן, אם אמר בשעת המכירה לפני עדים על מנת כן אני לוקחה שאני רוצה עוד שטר בשמי אין המוכר יכול לומר שכוונת הדברים היו שהריש גלותא יכתוב לך שטר, שכיון שאמר לו בפני עדים כוונתו היה שהמוכר יכתוב לו שטר אחר.

הלוקח פשתן ושילם מעות ונתייקר ומכר המוכר לאחר, אם משכו לוקח הראשון הרי הוא שלו וכשמכרו המוכר גזלו ממנו וחייב לשלם לו המעות שקיבל מלוקח השני שכל הגזלנים משלמים כשעת הגזילה, ואם לא משכו וגם לא היה למוכר הפשתן בשעה שפסק עמו אלא התנה עמו שיתן לו פשתן במשך השנה כפי השער של עכשיו לרב אסור לו לשקול הדמים כשעת היוקר אלא מחזיר לו דמיו, שעושים אמנה ליתן מעות על שער הזול של עכשיו לקבל פירות לאחר זמן כשעת ביוקר אבל אסור לו לקבל הדמים לאחר זמן כשעת היוקר שנראה כריבית.

משנה . הגוזל חבירו שוה פרוטה ונשבע לו על שקר שלא גזל והודה אח"כ אין לו כפרה עד שיחזיר לנגזל עצמו, שנאמר 'לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו', ולא יתנו לבן הנגזל להוליך לנגזל ולא לשלוחו [של נגזל], אבל נתן לשליח בית דין מפני תקנת השבים שלא חייבו להוצאת הדרך, ואם מת יחזיר ליורשיו.

נתן לו או שמחל לו על הקרן ולא על חומשו, מחל לו על זה ועל זה חוץ מפחות משוה פרוטה בקרן אינו צריך לילך אחריו, מחל לו על החומש ולא הקרן או מחל לו גם על הקרן חוץ משוה פרוטה בקרן צריך לילך אחריו.

נתן לו את הקרן לאחר שנשבע והודה ונשבע שנתן לו החומש, ונשבע לו שבועה שניה על החומש שנתנו לו ואח"כ הודה שנשבע לשקר הרי זה משלם חומש על חומשו שחומשו הראשון נעשה קרן, אם שילם חומש הראשון וחזר וכפר חומש השני ונשבע והודה משלם חומש על חומש השני עד שיתמעט הקרן של חומש שלא יכפור בו שוה פרוטה.

דף ק"ג - ע"ב

הכופר בפיקדון או בהלוואה או במציאה ובגזילה ונשבע והודה משלם קרן חומש ואשם.

גזל אחד מחמשה ואינו יודע מאיזה מהם וכל אחד אומר אותי גזל, **לרבי טרפון** אפילו נשבע שלא גזל מהם והודה אין בית דין יכול לחייב ומניח גזילה ביניהם ומסתלק, ואם בא לצאת ידי שמים נתן לכל אחד כיון שלא החזירו לבעליו, **לרבי עקיבא** אפילו לא נשבע חייב להשיב לכל אחד שצריך להשיב הגזילה ליד בעליו, ואינו דומה לגזל מאחד שאינו חייב להשיב לידו עד מדי אלא אם כפר ונשבע תחילה שאם לא כפר כיון שהודה לו הוא כפיקדון ביד גזלן.

לקח מאחד מחמשה ולא שילם ואינו יודע מאיזה מהן לקח, לרבי שמעון בן אלעזר גם לרבי עקיבא מניח דמי המקח ביניהם ומסתלק כיון שלא עשה עבירה בתחילה ואינו צריך כפרה, **ולתנא בברייתא** רבי טרפון ורבי עקיבא נחלקו גם במקח.

בבא קמא דף ק"ד . יום ד' פרשת תרומה
ה' אדר א' תשפ"ד

שליח בהלוואה ושאלה וגזילה ופיקדון/גזלן שנשבע לשקר והודה ומת

דף ק"ד - ע"א

ראובן שיש לו מעות ביד שמעון ומינה שליח בעדים לקבלם הימנו ונתנם לו, לרב חסדא ורבי יוחנן ורבי אלעזר הוא שליח של המלוה ואם נאנסו בדרך הלוח פטור כיון שטרח המלוה לעשות השליח בעדים כדי שיהא ברשותו כשיגיע ליד שלוחו, אבל אם לא טרח למנות שלוחו בעדים אלא שהוא דר אצלו או נשכר לו אינו באחריות המלוה, **לרבה** גם אם טרח המלוה למנותו בעדים אינו שלוחו של המלוה ואם נאנסו בדרך הלוח חייב, שנתכווין המלוה לומר ללוח שאיש זה נאמן הוא ואם אתה רוצה לשלוח לי על ידו באחריותך שלח.

המשאיל את הפרה ושילחה ביד בנו או ביד עבדו או ביד שכירו ולקיטו של המשאיל או השואל ומתה, השואל פטור שעדיין אינו ברשותו להתחייב באונס, ואם השואל מינה שליח בעדים **לרב חסדא** הוא שלוחו של השואל ונתחייב באונסים כשהגיע ליד השליח, **לרבה** לא נתכווין אלא להודיעו שאיש נאמן הוא ואם אתה רוצה שלח על ידו.

גזלן המחזיר הגזילה לשליח בית דין מהניא מתקנת חכמים שנחשב ברשות נגזל ונפטר גזלן, **לרבי שמעון בן אלעזר** היינו שליח בית דין שעשה הנגזל אבל אם עשה הגזלן עדיין הוא ברשות הגזלן עד שישלח הנגזל ויטול את שלו מידו, **ולרב חסדא** לפי סתימת תנא דמתניתין לא שנא עשאו גזלן ולא שנא עשאו נגזל הוא שליח ואם נאנסו תחת יד השליח הגזלן פטור.

דף ק"ד - ע"ב

בעל הפקדון ששלח שליח לגבות פיקדון עם חותם שהוא שלוחו, לא ישלח הנפקד הפקדון עמו, ואם עדים חתומים עליה **לרבי יוחנן** ישלח, **לשמואל** לא ישלח אלא אם בעל הפקדון הקנה המעות לשליח בקניין אגב וכשיגיע המעות לשליח יכתוב השליח לנפקד שקיבל מעותיו.

גזלן שנשבע לשקר והודה ומת, בניו משלמים קרן וחומש שמזון הוא ופטורים מן האשם כיון שהוא כפרה, ואם לא הודה בחייו אפילו נשבע האב והודה הבן אינו משלם חומש שנאמר 'אשר גזל' ומשלם רק הקרן, ואם נשבע בנו והודה ועדיין גזילה בעין חייב קרן וחומש משום כפירת שבועה שלו, ואם אין הגזילה

בבא קמא דף ק"ו . יום ו' פרשת תרומה ז' אדר א' תשפ"ד

יום זה הוקדש לזכרון עולם לעילוי נשמת
הרה"ח המפואר רבי מאיר ראזענבוים זצ"ל
בן הרה"ח רבי ישראל זצ"ל
נלב"ע ז' אדר א' תשס"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

מנה לי בידך ונתבע נשבע אין לך בידי ונשבע
ובאו עדים שחייב/שומר שטוען שהפיקדון נגנב
ממנו/טענת גנב באבידה/שבועה בקטן

דף ק"ו - ע"א

מנה לי בידך והנתבע אומר אין לך בידי ונשבע ואחר כך באו עדים
שחייב לו,

לרב הונא אמר רב פטור שנאמר 'ולקח בעליו ולא ישלם' כיון
שקיבלו הבעלים השבועה שוב אינו משלם ממון.

לרבא מסתבר שדווקא במלוה שהוא להוצאה ניתנה ולא היה חייב
אלא תשלומים ונפטר מחיוב תשלומים על ידי השבועה, אבל פיקדון
ברשות המפקיד הוא אין הנפקד נפטר בשבועתו, אבל באמת **רב** אמר
דינו גם בפיקדון.

לרב נחמן אין הלוח והנפקד נפטרים על ידי השבועה, ופירוש
הפסוק ולקח בעליו ולא ישלם היינו שכל הנשבעים שבתורה הבעלים
שהוא התובע משביע הנתבע והנתבע נשבע ואינו משלם, ואין התובע
נשבע ונוטל.

לרב נחמן בדעת רב אינו נפטר בשבועה אלא אם דיינים השביעוהו
בבית דין, אבל נשבע חוץ לבית דין או קפץ ונשבע בבית דין ובאו
עדים חייב.

לרבא בדעת רב אינו פטור אלא אם טען שאבד הפקדון ונשבע
ובאו עדים, אבל אם טען שנגנב ובאו עדים חייב כפל, וכן אם הודה
לאחר שנשבע עד שלא באו עדים משלם קרן וחומש ואשם, הודה
בפיקדון לאחר שבאו עדים משלם תשלומי כפל ואשם.

דף ק"ו - ע"ב

נפקד שטוען הפיקדון נגנב ממנו ונשבע ובאו עדים שהוא הגנב
כשם שדינו כגנב ומשלם כפל כמו שדורשים הפסוק 'אם לא ימצא
הגנב וכו' ישלם שנים', כך דינו כגנב שאם טבח ומכרו חייב תשלומי
ארבעה וחמשה, [אע"ג שגנב משלם כפל בלי שבועה וטוען טענת גנב
אינו משלם אלא עם שבועה] ממה שהיקשה הכתוב טוען טענת גנב
לגנב וכמו שכתוב לפני כן 'אם ימצא הגנב ישלם שנים' ואין משיבים
על ההיקש, או שלומדים כן מכח ריבוי 'המצא תמצא'.

הטוען טענת גנב בפיקדון בשור ואכלו אינו חייב תשלומי ארבעה
וחמשה אם אכלו בלי שחיטה, או לר' שמעון הסובר שחיטה שאינה
ראויה אין שמה שחיטה גם אם שחט ונמצאה טריפה, או שאכל בן
פקועה לדעת החולקים על רבי מאיר וסוברים אין טעון שחיטה, או
שאכלו אחר שעמד בדין ואמרו בית דין צא תן לו קרן וכפל ואם שחטו
אח"כ דינו כגזלן ופטור מתשלומי ארבעה וחמשה, או שותפים שגנבו
וטבח אחד מהם שאינו טביחה כולו באיסור, וחייב רק כפל.

הטוען טענת גנב באבידה משלם כפל, דכתיב 'על כל אבידה
אשר יאמר וכו' ישלם שנים'.

אין נשבעים על טענת נתינת קטן שנאמר 'כי יתן איש', אפילו אם
הוא גדול בשעת העמדה בדין שנאמר 'עד האלוקים יבא דבר שניהם'
הוקש נתינה להעמדה בדין שצריך שיהא נתינה ותביעה בגדול.

הטוען טענת גניבה בפיקדון שקיבל כשהמפקיד היה קטן,
לרבי חייא בר אבא א"ר יוחנן אע"פ שאין כאן נתינת איש הרי חייב
כפל ולא גרע מטוען טענת גניבה באבידה שחייב כפל אע"פ שאין כאן
נתינת איש, אבל אם אכלו הנפקד כשהמפקיד היה קטן ומעולם לא
ירד על פיקדון זה תורת טענה אינו חייב כפל, **לרב אשי** גם אם נמצא
בידו בשעה שכפר בו והמפקיד כבר היה גדול אינו חייב כפל, ואינו
דומה לאבידה שהגיע לידו כשהיה בעל אבידה איש.

קיימת אם עמד אביו בדין והשתעבדו נכסיו לשלם לנגזל ומת ונשבע
הבן והודה משלם הקרן ולא חומש שאין נשבעים על שיעבוד קרקעות
ולאו שבועה היא, היה שק של ממון אביו מופקד ביד אחרים ולא ידע
שגזילת אביו בתוכו ונשבע משלם קרן ולא חומש שלא ידע.

בבא קמא דף ק"ה . יום ה' פרשת תרומה ו' אדר א' תשפ"ד

החזיר גזילה חוץ משוה פרוטה/גזל ג' אגודות
והוזלו/גזל ב' אגודות בפרוטה/נזיר שגילח
ושייר ב' פרוטות/חבית נקובה וסתמה בשמרים/
גזל חמץ ועבר הפסח/שורי גנבת והוא אומר
מכרתו לי/השביע עד לעניין שבועת העדות/
הכופר בפיקדון

דף ק"ה - ע"א

החזיר הגזילה חוץ מפחות משוה פרוטה וגזילה קיימת, **ללישנא**
קמא דרב פפא צריך ללכת אחריו שחוששים שמא תתייקר ותעמוד
על הפרוטה, **ללישנא בתרא דרב פפא** לא חוששים שמא תתייקר
ופטור ללכת אחריו.

גזל שלש אגודות בשלש פרוטות והוזל ועמדו על שתיים והחזיר
שתיים, חייב להחזיר האחרת כיון שהיה שוה פרוטה בשעת הגזילה.

גזל שתי אגודות בפרוטה והחזיר לו אחת אע"פ שעדיין הגזילה
בידו אינו צריך ללכת אחריו, ומצות השבה לא קיים כי היה פחות
משוה פרוטה.

נזיר שגילח ושייר שתי שערות לא עשה ולא כלום, ואם אחר כך
נשרה אחת וגילח אחת לא קיים מצות גילוח.

חבית שניקבה וסתמוה שמרים ונתנוה על פי ארובה שבין בית
ועליה וטומאה בבית מצילה על העליה מלכוא שם טומאה, ואיבעיא
בסותם חציה כיון שאין עכשיו שיעור נקב או כיון שלא סתם שיעור
סתימה אינו חוצץ.

דף ק"ה - ע"ב

גזל חמץ ועבר עליו הפסח וכפר ונשבע שלא גזל ממנו, או **שורי**
גנבת והוא אומר לא גנבתי רק שומר חנם או שומר שכר או שואל
אני עליו ונשבע והודה, **לרבא** איבעיא אם חייב קרבן שבועה, כיון
שעכשיו לא כפר ממון, שבחמץ אם מחזיר בעין אסור בהנאה, וכן
כשטען שהוא שומר עליו הרי הודה שהוא שלו, או כיון שאפשר לבוא
לכפירת ממון במה שכפר החמץ שאם נגנב חייב לשלם, ובמה שטען
שהוא שומר חנם פטר עצמו מגניבה ואבידה, ובמה שטען שהוא
שומר שכר פטר עצמו משבורה ומתה, ומה שטען שהוא שואל פטר
עצמו ממתה מחמת מלאכה, **לרבה** חייב.

שורי גנבת והוא אומר לא גנבתי רק אתה מכרתו לי ועדיין לא נתתי
דמיו קח שורך, או אביך מכרו לי על מנת שאעשה לך איזה טובה ולא
עשיתי קח שורך, או תועה בדרך מצאתיה שלא ידעתי שהיא שלך
קח שורך, אינו חייב קרבן שבועה גם לרבא כיון שמודה בעיקר הממון
ומחזיר ואינו יכול לבוא לחיוב ממון.

השביע עד אם ראית אבדתי ואמר לא ואח"כ הודה שראה אותה
מהלכת ברשות אחרת ואינו יודע רשות של מי הוא, או הודה שהכיר
מי שמצאו אך לא ידע שהוא שלו, או שהודה שהכיר אבידה והמוצאה,
לת"ק פטור מקרבן שבועת העדות שאפילו אם היה מעיד לא היה
מחייב המוצא אלא שבועה ולא ממון, ואפילו אם היה מודה אין זה
אלא גורם לממון ואינו כממון דמי וכן פסקו רב אמי א"ר חנינא, **לרבי**
אלעזר בר' שמעון חייב קרבן שבועה שדבר הגורם לממון כממון
דמי, וכן פסק שמואל.

הכופר בפיקדון ולא נשבע ובאו עדים שהיה תחת ידו בשעת
כפירה, נעשה עליו גזלן וחייב באונסים, ואם היתה אז עומדת באגם
אינו כפירה שמשתמט עד שיהיה בידו, וכן הכופר במלוה, ואינו נפסל
אלא בשבועה.